

ubetydeligt, at de egentlig ikke har tillagt dem nogen større Værdi; Bykommunerne er ikke kommet ind paa at udvikle Ejendomsbeskatningen i det Omfang, som Tilfældet burde have været. Jeg er bange for, at man frem i Tiden i mange Henseender vil komme i store Vanskeligheder, hvis man ikke, saaledes som man har det ude i Landkommunerne, faar uhindret Adgang — naturligvis med Hensyntagen til Lovens Bestemmelser, men dog i Praksis uhindret Adgang — til at lægge Beskatningen, som man vil; jeg vil meget advare imod at foretage nogen Begrænsning her. Det ærede Medlem Hr. Pinholt sagde, at hvis man i 1867 havde vidst, hvor voldsomt Ejendomsbeskatningen vilde udvikle sig, vilde man aldrig have tilladt en saadan Frihed som den, man siden har haft, men jeg synes ikke, at en saadan Udtalelse er rigtig, thi det, som det kommer an paa ved Bedømmelsen af Skatterne i 1867 og Skatterne nu, er dog i første Linie dette, om de, der skal svare Skatterne nu, har lettere ved det end de, der skulde svare Skatterne i 1867, og jeg vover at paastaa, at en Gaardmand, der sidder paa en Ejendom med 40 Tdr. Landovre i Vestjylland eller i Limfjordsegnene, hvor jeg er godt kendt med Forholdene, har lige saa mange Tusind Kroner i Nettoindtægt af denne Ejendom, som hans Bedstefader havde Hundrede Kroner i Nettoindtægt i 1867. (Pinholt: Ja, men den Gang var Pengene meget mere værd). Det ærede Medlem Hr. Pinholt nikker bifaldende, men tilføjer, at Pengene den Gang var meget mere værd, og dette er jo rigtigt, men alligevel vover jeg at paastaa, at der ingen Sammenligning er mellem Bedstefaderens og Sønnesønnens Forhold, deres Livsvilkaar er meget vidt forskellige — og til Fordel for den sidste. Skatterne har altsaa ikke ødelagt Sønnesønnens økonomiske Forhold; paa ingen mulig Maade. De mange forskellige Forbedringer, der har været foretaget baade her og dér, har ogsaa tjent til at gøre det muligt for ham at leve under helt andre og langt bedre økonomiske Forhold, end hans Farfar levede under.

Jeg er meget ked af, at det ærede Medlem Hr. Pinholt ikke vil være med til — eller i alt Fald er yderst betænkelig ved — at gennemføre Forslaget om at nedfælde Hartkornsskatten som en Gammelskat. Jeg tror, det vil være meget besværligt at finde en anden Form for Lovforslaget, dette Forhold vedrørende; men vi kan jo se, hvad det ærede Medlem nu har at stille Forslag om, naar vi kommer til Udvalgsarbejdet. Jeg

tror, det vil være fuldt ud retfærdigt at nedfælde Hartkornsskatten. Hartkornsskatten er en Grundbyrde, der i det store og hele hviler paa den samlede Ejendom, og det er sagt baade af det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen og af det ærede Medlem Hr. Fibiger og ogsaa af det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, at Gammelskatten nedfældede sig faktisk af sig selv paa Ejendommene paa den Maade, at Prisen i Handel og Vandel, i nogen Maade i alt Fald, blev affpasset efter de faste Byrder, der laa paa Ejendommen, og dermed er det jo ogsaa givet, at naar man ophæver Hartkornsskatten, letter man Ejendommen for en tilsvarende Byrde, det bliver i Virkeligheden en Foræring til den vedkommende Ejendomsbesidder. Det ærede Medlem Hr. Pinholt og andre ærede Medlemmer har peget paa det samme og udtalt, at Hartkornsskatten var større nu i 1925, end den var i 1903, og dette er jo rigtigt, den er et Par Millioner Kroner større, men det synes jeg ikke kan være det afgørende. Som jeg sagde før, er Forholdet det, at man er bedre i Stand til at svare Skatterne i 1925, end man var den Gang. Jeg tror, man med Sikkerhed kan sige, at Hartkornsskatten svares lettere nu i 1925 end i 1903, skønt den i 1903 kun var en Femtedel — hele Landet taget under eet — af, hvad den er i 1925. Det ærede Medlem Hr. Pinholt vil heller ikke gaa med til Ejendomsskyldens Nedfældning. Det ærede Medlem mente, at det vilde være besværligt at træffe den rette Grænse mellem de rene Landbrugs-ejendomme og de Ejendomme, der har Karakteren af at være Byejeendomme, altsaa de Ejendomme, der ikke er Landbrugsejendomme, og endvidere, at Grænsen var sat vilkaarligt, men han indrømmede dog, at den ikke kunde være sat anderledes, end jeg har sat den. Jeg synes ikke, det ærede Medlem har Ret i, at Grænsen er sat vilkaarligt; jeg skal indrømme, at en saadan Grænse sikkert ikke kan blive anderledes end, at der kan komme Ejendomme paa den ene Side af den, som skulde have været paa den anden. Men hvis det ærede Medlem ikke er tilfreds med Lovforslagets Udformning paa dette Punkt, er der ikke noget til Hinder for, at man kan give supplerende Bestemmelser, som yderligere kan gardere mod Overraskelser. Jeg tror nu, det under alle Omstændigheder kun vil blive faa Tilfælde, hvor en Ejendom vil komme paa den forkerte Side af Stregen.

Derimod gjorde det ærede Medlem den rigtige Bemærkning, at det Grundlag, hvorpaa Nedfældningen af Ejendomsskylden hviler, kan kritiseres. Det har jeg selv